

ERIN HUNTER

EXPLORATORII

Muntele de Fum

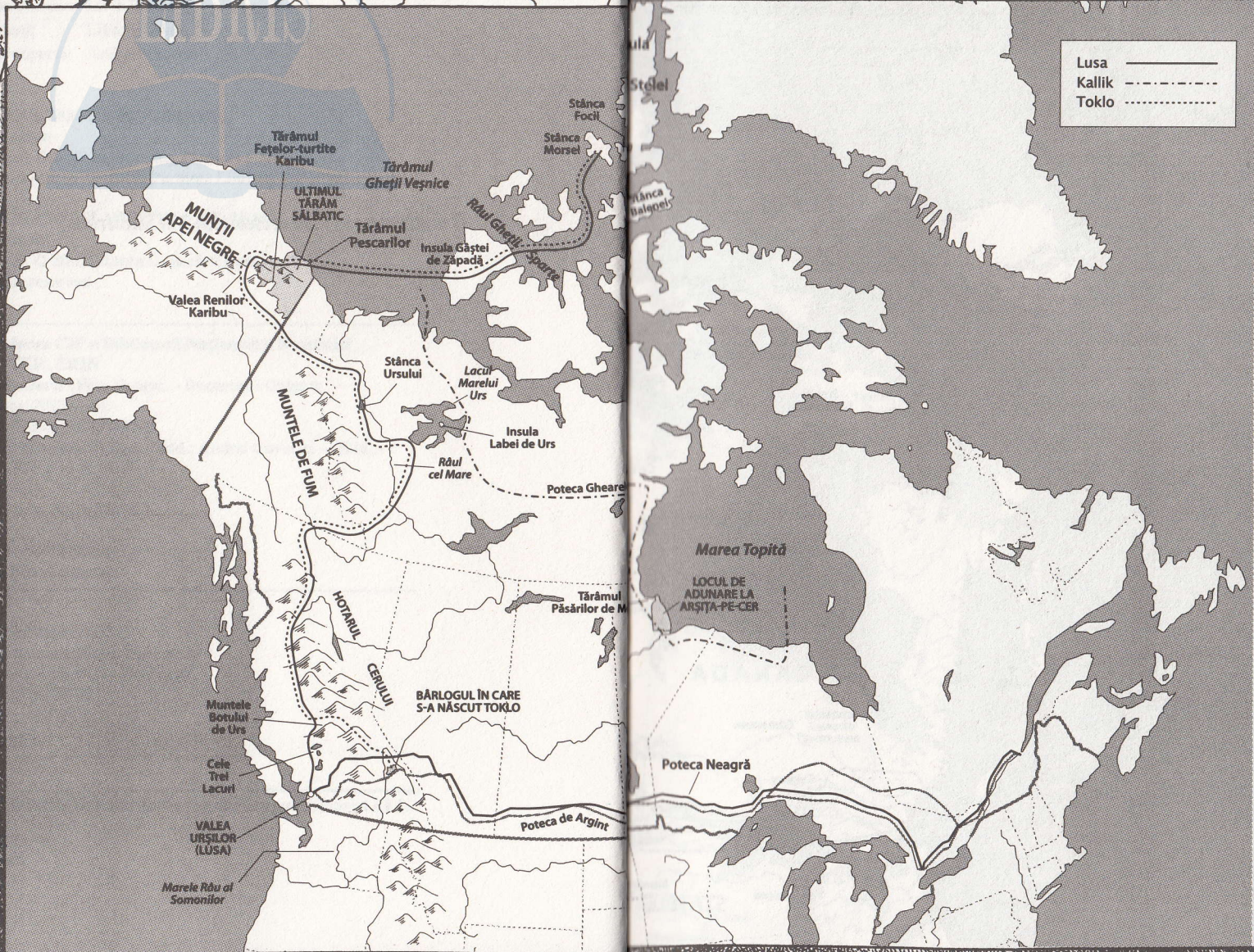
Cartea a III-a

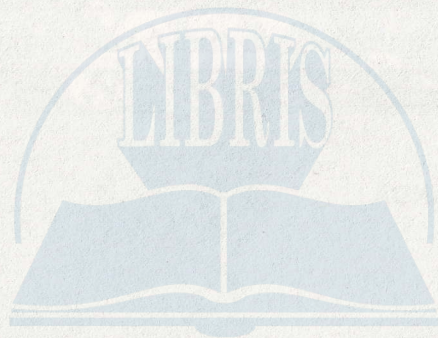
Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

Galaxia Copiilor

Călătoria urșilor, așa cum o văd urșii

Lusa	—————
Kallik	- - - - -
Toklo

CAPITOLUL 1

Kallik

Urcând panta pietroasă în spatele lui Toklo și al lui Ujurak, Kallik simți cum o boare ușoară îi răvășește blana, aducând cu ea mirosul apei proaspete și al unor urși ciudați. Dintre crăpăturile pietrelor se iveau smocuri firave de iarbă, iar drumul era plin de pietricele, pe care Kallik le împingea la vale. La orizont, se putea vedea deja o lumină portocalie: noaptea se apropia de sfârșit, deși urșii nu simțeau că ar fi pornit la drum de prea mult timp.

Kallik se întoarse să vadă ce face fratele ei, Taqqiq. Acesta mergea la câțiva pași distanță, târșându-și labele și rostogolind pietricele la fiecare pas. Nu părea foarte încântat de această călătorie, în compania urșilor brunii. Kallik se întreba de ce fratele ei este așa de gânditor. Cândva, era suficient să-i privească fața și își dădea seama cu ușurință de starea pe care o avea. Acum, după atâtea luni, Taqqiq îi părea un străin.

În spatele lui, în partea de jos a crestei pe care urcau, Kallik văzu primele raze de soare reflectându-se în oglinda Lacului Marelui Urs. Observă și câteva mogâldețe mișcându-se pe

malul acestuia. Urșii începuseră să părăsească Întâlnirea de Ziua Cea Mai Lungă, îndreptându-se către casele lor din păduri, din munți și din vastele întinderi de gheață – care se vor forma din nou acum, după ce soarele a pierdut controlul asupra cerului. Erau atât de mulți urși acolo, încât nasul fin al lui Kallik îi putea simți chiar și de la o asemenea distanță. Simțea cu ușurință izul de blană umedă și de pui murdari de noroi. Toți urșii albi pe care îi întâlneau se întorceau la Marea Topită, locul în care se născuseră Kallik și Taqqiq... locul unde mama lor, Nisa, își dăduse ultima suflare. De pe creastă, Kallik observă că urșii stăteau depărtați unii de alții, în cea mai mare parte, alegându-și cu bună știință drumuri separate, pentru a călători singuri.

Nu și Kallik. Ea nu mai era singură.

Simți cum un bot rece o împunge în coasta stângă. Kallik își întoarse capul și văzu lângă ea un pui mic de urs negru.

— E ciudat să constați că îi lași pe toți în spate, nu-i așa? spuse Lusa în șoaptă, încercând parcă să-și armonizeze vocea cu natura, nemișcată în zorii acelei zile. În lumina încă palidă, ochii ei păreau mai mari decât în realitate.

— Sper să ajungă toți, cu bine, la casele lor.

În vocea ei se citea puțină melancolie, pentru că puiul urmărea cum toți ceilalți urși negri o porniseră în direcția opusă. Își scutură blana, încercând să își alunge nostalgia:

— Dar mă bucur că te afli aici, Kallik. Mă bucur că te afli printre noi.

— Și eu... și Taqqiq, ținu Kallik să precizeze.

Lusa își întoarse privirea către celălalt pui de urs alb. Kallik făcu la fel, și observă că lui Taqqiq i se prinsese un petic de mușchi între gheare. Își răsuca nervos laba, încercând

să se descotorosească de încălceala care îi stingherea mersul, își rânjea colții și tot mormăia ceva, nemulțumit.

— Da, și tu, și Taqqiq, răspunse Lusa într-un târziu, însă Kallik simți imediat lipsa de entuziasm cu care noua ei prietenă menționase numele fratelui ei.

Se hotărî să schimbe subiectul. Spera doar ca Taqqiq să fie din nou așa cum era pe vremuri, când trăiau pe gheață, împreună cu Nisa, și el era un pui vesel și jucăuș. Dacă ar reuși să facă asta, cu siguranță că și ceilalți ar fi ceva mai prietenoși cu el.

— Nu-mi vine să cred că soarele își arată fața, spuse Kallik, înclinându-și capul și scrutând linia orizontului.

Și ea, și Lusa, porniră din nou la drum, călcând pe pietrele reci și cenușii și grăbindu-se să îi prindă din urmă pe Toklo și pe Ujurak.

— Am crezut că, după Ziua Cea Mai Lungă, și nopțile vor fi mai lungi. Abia dacă am avut timp să urmăresc Steaua Căii.

— O vom mai vedea o vreme, răspunse Lusa, înălțându-și botul către steaua cea luminoasă care încă mai strălucea. Și îl avem pe Ujurak. El știe încotro ne îndreptăm.

Kallik clipi, amintindu-și de zilele călduroase, nesfârșite, în care călătorise către Lacul Marelui Urs, neștiind nici măcar pentru o clipă încotro se îndreaptă.

— Mă simt în siguranță că există cineva pe care trebuie doar să îl urmăresc, remarcă ea cu glas domol. M-am simțit pierdută atât de multă vreme...

Privi în față și-i observă pe cei doi urși bruni, care se opriseră să bea apă dintr-un pârâiaș care se strecura printre pietre. Razele palide ale soarelui se reflectau în blana lor, colorând-o în nuanțe aurii.

CAPITOLUL 10

Lusa

Cei patru urși se pitiră la umbră, iar Lusa ațipi cu capul pe labe, ascultând huruitul animalelor de foc trecând de colo-colo, la numai câteva lungimi de urs de ei. Putoarea lor îi dăduse toate simțurile peste cap, iar somnul ușor al ursoaicei fu plin de vise în care luminile orbitoare ale ochilor acestor ciudate animale coincideau cu trecerea lor pe Poteca Neagră din apropiere. Din când în când, se trezea și arunca o privire printre tufe – soarele însă părea că se oprise pe cer, parcă dorind ca urșii să nu mai iasă niciodată dintre măcăciunii aceia.

Încet-încet, umbrele se alungiră, iar cerul se întunecă. În fața bârlogurilor de fețe-turtite înșirate de cealaltă parte a Potecii Negre, începură să se aprindă, unul câte unul, globuri de foc strălucitoare. Deasupra locului în care trăiau fețele-turtite se lăsă o lumină crepusculară.

Toklo se ridică în picioare și își întinse oasele. Începu să răstoarne bolovani și să râcăie pământul, căutând viermișori pe care să-i poată mânca.

— Haideti să ne îndepărtăm cât mai repede de aceste fețe-turtite împutite, gălăgioase și înarmate cu bețe-de-foc!

— Nu toate fețele-turtite sunt rele, îl corectă Lusa gândindu-se la cele bune și prietenoase care o hrăniseră în Valea Urșilor.

Prietenii ei o priviră cu fețe mirate.

— Păi, probabil că *cele mai multe* dintre ele sunt rele, încercă ea să dreagă cele spuse mai înainte.

— Nu e vorba despre faptul că ar fi rele, spuse Ujurak gânditor, încercând parcă să deslușească misterul acelor ființe. Pur și simplu nu se gândesc la ceea ce fac.

— Ceea ce le face destul de rele în ochii mei, mormăi Toklo. Haideti să mergem!

— Poate că de data asta ar trebui să ne călăuzească Lusa, spuse Ujurak îndreptându-și privirea către micuța ursoaică.

— Eu? scânci Lusa.

— Tu ai mai trecut printr-un loc asemănător atunci când ai fugit din Valea Urșilor, nu-i așa? o întrebă Ujurak.

Lusa se uită la ceilalți doi pui. Atât Toklo, cât și Kallik încuviințară din cap, semn că o considerau demnă de toată încrederea. Tot ce spera Lusa era ca aceștia să nu se înșele. Plecarea ei din Valea Urșilor părea să se fi petrecut cu o veșnicie în urmă. Cumva, locuințele fețelor-turtite de acolo îi erau mai familiare decât cele de aici. Aceasta se datoră probabil faptului că văzuse o parte dintre bârlogurile de acolo de la înălțimea copacului Bătrânului Urs.

Lusa ieși din tufăriș și se ghemui, încercând să se concentreze. Își aminti de bârlogurile și de Potecile Negre pe care le traversase după ce părăsise Valea Urșilor. Un lucru învățase, cu siguranță – să se încreadă în propriul nas. Cercetă cu privirea Poteca Neagră din fața ei, ridicându-și botul în aer și adulmecând.

Aerul era încărcat cu mirosuri amestecate de animale de foc și de mâncare: grămezi de mâncare se ardeau în acel moment, un obicei amuzant al acestor ființe de a da foc la hrană înainte de a o băga în gură. Lusa simți că îi chiorăie mâtele și că o parte din ea își dorea să pornească în direcția aceea. Dacă urșii ar fi suficient de iscușiți, măcar o parte din mâncare ar putea ajunge în burțile lor.

În același timp, Lusa știa că acolo unde găsești concomitent o mulțime de animale de foc și o grămadă de mâncare, acolo există și o mulțime de fețe-turtite – *treze*. Ar fi fost mai sigur pentru ei să se strecoare prin spatele bârlogurilor mai liniștite și să scoțacească cutiile mari cu mâncare putredă, pe care aceste ființe le țin de obicei afară. Lucrul cel mai important pe care trebuia să-l facă cei patru era să treacă pe lângă bârloguri fără să atragă atenția. Dacă fețele-turtite îi depistau, ar fi putut să-i atace cu acele bețe-de-foc, să îi rănească sau, cel mai rău lucru cu putință, să îi captureze și să îi trimită în Valea Urșilor. Or, Lusa nu dorea să renunțe la această călătorie, după ce ajunsese deja atât de departe. Și, mai ales, nu voia să își piardă prietenii.

Profitând de întuneric, Lusa își călăuzi tovarășii de drum peste Poteca Neagră, după care se îndreptară cu toții în direcția opusă mirosului de mâncare, urmând curba pe care o făcea Poteca, pe lângă niște bârloguri uriașe, luminate. Ajunseră la o Potecă Neagră mai îngustă, care se desprindea de cealaltă, îndreptându-se către malul râului. Aici, mirosurile și zgomotele erau mai puțin pregnante, iar bârlogurile mai mici, fiind despărțite de parcele cu iarbă moale și de copaci.

Potecă Neagră mai îngustă avea, de o parte și de alta, câte o potecă înălțată, făcută din piatră, și umbrită, în timpul

zilei, de tufe înalte, cu flori roz sau albastre, care înconjurau bârlogurile din toate părțile. În timp ce înaintau cu toții pe lângă acestea, Lusa simți pământul de sub labele ei tare și neobișnuit de neted. Îi era mai ușor să meargă pe suprafața asta decât pe iarbă, pentru că nu se împiedica de nimic, însă pământul acesta ciudat era fierbinte, lipicios și, după o vreme, Lusa simți că o mănâncă labele.

De fiecare dată când treceau pe lângă un animal de foc, Lusa îl mirosea precaută. Dar aproape toate păreau să doarmiteze în afara bârlogurilor. Blănurile lor tari erau argintii, verzi, bleu sau negre. Lusa văzu la un moment dat chiar și una galbenă ca lumina soarelui. Se întrebă dacă aceste ființe se înțeleg între ele sau dacă leagă prietenii numai în funcție de culoare.

Urșii nu văzură nicio față-turtită pe afară. Trecură numai câteva animale de foc, încet, pe Poteca Neagră. Zona era însă atât de liniștită, încât Lusa le putuse auzi pe toate din timp, pitindu-se printre tufe împreună cu prietenii ei, până când nu mai exista niciun pericol.

Găurile din bârloguri răspândeau lumină, iar dacă Lusa își ciulea bine urechile, putea auzi murmurul vocilor fetelor-turtite. Adesea, lumina avea reflexe albastrui și, de câteva ori, Lusa observă că fețele-turtite din bârloguri se uitau la niște fețe-turtite mici, băgate în cutii puternic luminate.

Ursoaica nu se abătu de la drum până în clipa în care găsiră un bârlog cufundat în întuneric. Nu era niciun animal de foc și nu se auzea niciun zgomot. Călcând pe iarba moale din fața bârlogului, Lusa se furișă cu băgare de seamă. Se luă după mirosul slab de mâncare venit dinspre o latură a